

tiltalefrafald, foreslås samlet i en selvstændig paragraf (§ 723 a).

Til stk. 1. Tilsvarende regler indeholdes i den gældende bestemmelse i § 723, stk. 3.

Til stk. 2. Efter § 723, stk. 3, kan „undladelse af påtale betinges af, at sigtede . . . i et vist tidsrum af indtil 5 år fører en straffri vandl, efter omstændighederne i forbindelse med, at han underkaster sig nærmere bestemt tilsyn eller kur eller undlader at nyde eller købe spirituøse drikke“. En omredaktion af denne bestemmelse er påkrævet under hensyn til det samtidige forslag til ændring af straffelovens regler om betingede domme, jfr. navnlig forslaget til straffelovens § 57 om vilkår i sådanne domme. Bestemmelsen foreslås nu formuleret således, at der i tiltalefrafald kan fastsættes samme vilkår som i betingede domme.

Forslaget til § 723 a, stk. 2, 2. pkt., hvorefter det i forbindelse med sådanne vilkår kan fastsættes som yderligere betingelse, at sigtede i retten vedtager at betale en bøde, er på linie med forslaget til straffelovens § 58, stk. 2, hvorefter der kan idømmes bøde i forbindelse med betinget dom.

Til stk. 3. Den foreslåede bestemmelse i stk. 3, 1. pkt., svarer til den gældende regel i § 723, stk. 3, i begyndelsen, men får efter sammenhængen et videre område, idet den også omfatter tiltalefrafald mod børne- og ungdomsforsorg, der nu meddeles efter straffelovens § 30 eller forsorgslovens § 150.

Ud fra principielle retssikkerhedssynspunkter foreslås i 2. pkt. en bestemmelse, hvorefter vilkår kun kan fastsættes med rettens godkendelse. En udtrykkelig bestemmelse herom gælder for tiden kun med hensyn til vilkår om bødebetaling.

Til nr. 26 og 27.

Det foreslås, at der efter tiltaltes begæring skal ske forsvarerbeskikkelse i politisager, når retten skønner, at der bliver spørgsmål om anvendelse af højere straf end bøde og hæfte. En tilsvarende regel indeholdes i et betydeligt antal specielle bestemmelser i lovgivningen. Af både principielle og lovtækniske grunde må det anses for rigtigst, at der gives en generel regel om spørgsmålet i retsplejeloven.

Den under nr. 27 foreslåede ophævelse af henvisningen i § 731, stk. 2, til litra a i stk. 1, betyder, at der skal ske beskikkelse af forsvarer for fængslede, selv om disse ikke begærer det. Denne ændring må antages at være i overensstemmelse med praksis ved de fleste retter.

Til nr. 28.

Den i § 757 indeholdte bestemmelse, som herved

foreslås ophævet, må anses for overflødig under hensyn til den i samme paragraf fastsatte regel om ransagning af lokaler, der står under politiets tilsyn, jfr. herved § 11 i lov nr. 272 af 6. maj 1921 om polititilsyn med lokaler, der benyttes til pantelånervirksomhed eller handel med brugte genstande.

Til nr. 30.

Den foreslåede ændring af anholdelsesreglen i § 769 er i første række en à jour-føring under hensyn til stedfundne lovændringer. Det foreslås dog, at den i § 769, nr. 2, indeholdte opregning af lovovertrædelser, som kan begrunde retsbeslutning om anholdelse uden forudgående indkaldelse, udvides til at omfatte overtrædelser af straffelovens §§ 203-04 om hasardspil. Dette forslag er begrundet i de meget betydelige efterforskningsmæssige vanskeligheder, som hasardsager kan frembyde.

Til nr. 32 og 33.

Efter de gældende regler har varetægtsfanger hverken arbejdspligt eller pligt til at modtage undervisning.

Det under nr. 33 omhandlede forslag om en vis beskæftigelses- og undervisningspligt for unge sigtede, der undergives varetægtsfængsling, er begrundet i de betæneligheder, der kan være forbundet med fængsling af unge. Disse betæneligheder imødegås i nogen grad, når de pågældende holdes beskæftiget og modtager undervisning under arrestopholdet.

Efter § 734, stk. 1, nr. 1, sidste pkt., må varetægtsfanger under 18 år ikke sættes sammen med fanger over denne alder. Forslaget under nr. 32 indebærer en praktisk påkrævet adgang til at fravige denne regel med henblik på unge varetægtsfangers undervisning og arbejde. Denne adgang må anses for ubetænkelig, når den kun gælder arbejde og undervisning, der finder sted under direkte tilsyn.

Forslagene er i overensstemmelse med forslag fra straffelovskommissionen, jfr. dennes betænkning af 1959, p. 16 f og 90.

Til nr. 41-43.

I straffelovens § 17, stk. 1, bestemmes, at retten, såfremt den tiltalte på gerningstidspunktet befandt sig i en ved mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af sjælevnerne betinget varigere sindstilstand, skal afgøre, om han kan anses for egnet til påvirkning gennem straf. I benægtende fald kan andre retsfølger anvendes over for ham efter straffelovens § 70.

Såfremt det nævnte spørgsmål foreligger i næv-